

זה הדדן

زوهديرك ZO HADEREKH

גיליון 7, 13 בפברואר 2019

מפלגת הטחונים

עם ביבי או בלעדיו: נבחרת הליכוד מבטיחה עוד גזענות, כיבוש, לאומנות וקפיטליזם ניאו-ליברלי

מתברכת בשיעורי הצמיחה שלנו ובהישגים הרבים שהשגנו. נתניהו אינו בודד.

פוליטיקאים מתייחסים לגידול בתוצר ("הצמיחה") כאילו הוא העדות המספרית המזוקקת ביותר והיחידה לשיפור ברמת החיים.

אלא שהמושג צמיחה מספק תמונה מצומצמת ביותר של הפעילות הכלכלית, ולעתים אף מטעה או מעוותת.

כך, למשל, מדד הצמיחה עשוי להצביע על גידול בתוצר גם כאשר חלק גדול מן המשק לא גדל כלל.

הוא עשוי לשקף פעילות רבה בחלק קטן מהמדינה ובמספר קטן של ענפי משק, ולהסתיר מן העין קיפאון, אבטלה ועוני בתחומים אחרים.

בפועל, פירות הצמיחה שאפינה את הכלכלה הישראלית בשנים האחרונות מרוכזים בידיהם של בעלי ההון המקומיים והזרים האמידים ביותר, ובידיהם של המעסיקים, אשר לא דווקא ממהרים להשקיע מחדש את רווחיהם האדירים במשק.

מכאן שביבי, לשיטתו, בהחלט צודק: בעשור האחרון נרשמה צמיחה מרשימה של רווחי ההון ובעליו. במקום להגדיר את הצמיחה כמדד יחיד ובלעדי למדיניות החברתית-כלכלית, חד"ש מציעה מדיניות חלופית החותרת לעליית שכר העובדות והעובדים ולשיפור רמת החיים של כלל האוכלוסייה.

מדיניות זו תתחייב ליעדים של העלאת שכר המינימום והשכר הממוצע במשק, של העלאת שיעור הזכאות לבגרות, של הקצאת דיור ציבורי ודיור בר השגה בהיקפים רחבים, של שיפור מערכת ההשכלה הגבוהה האיכותית (ללא תשלום) ושל צמצום הפערים ברמת הבריאות בין קבוצות שונות באוכלוסייה.

צמיחה היא יעד ראוי רק כשזו מצמיחה את השכר ומשפרת את חיי העם העובד, שהוא 99% מהאוכלוסייה.

הבחירות המקדימות שנערכו בשבוע שעבר בליכוד חושפות את פרצופה האמתי של המפלגה שבמשך עשרות שנים הציגה את עצמה כ"נציגת המקופחים". נבחרת הליכוד היא אוסף של בעלי הון ופוליטיקאים אמידים, בעיקר גברים אשכנזים, המשלבים גזענות, כיבוש, לאומנות וניאו-ליברליזם.

זו לא "מפלגת מקופחים". זו מפלגת טחונים. ביבי או סער, כץ או ארדן; ייתכן שיש יריבויות קשות ביניהם, אבל הם דוגלים באותה מדיניות ובאותן עמדות כלכליות וחברתיות. לא מדובר רק באמירות.

לפי נתונים שפרסם מרכז אדוה, בין 2006 ל-2016 (שנות שלטון ממשלות הליכוד ובנימין נתניהו בראשן) גדל חלקם של המעסיקים בעוגת ההכנסה הלאומית מ-16% ל-19%, וזאת על חשבון העובדים, שחלקם ירד מ-60% ל-56%.

גם כאשר מדובר בתנודות של אחוזים בודדים, הסכומים בפועל משמעותיים: אילו עמד חלקם של העובדים בעוגה של 2016 כפי שהיה בשנת 2006, היה השכר השנתי של כלל העובדים בישראל גדל בכ-42 מיליארד שקל נוספים. לצורך המחשה, אם נחלק את הסכום הזה בהיקף הכולל של כוח העבודה בישראל (כ-4 מיליון איש ב-2016) נמצא, כי באותה שנה עשויים היו העובדים לקבל תוספת שנתית ממוצעת של כ-11 אלף שקל, שהם כ-900 שקל לשכר החודשי של כל עובדת ועובד בישראל.

בפתח מושב החורף של הכנסת שנתפזרה לאחרונה, נאם נתניהו ואמר כי "העשור הזה היה עשור מופלא. עשור של צמיחה, של התעצמות, של יציבות, של ביטחון, של שגשוג, של בנייה".

נתניהו הוסיף כי "כל אחת מהמדינות המפותחות הייתה





מכתבים למערכת

צה"ל חוגג על פי דרכו את ט"ו בשבט

ביום שני 21 בינואר 2019, ט"ו בשבט, בו צוין חג האילנות היהודי, פקדו חיילי צה"ל את הכפר הפלסטיני בתיר (מערבית לבית לחם). הם עקרו 60 עצי זית ויישרו 5 דונמים, תוך שהרסו טרסות עתיקות.

עמוס גבירץ, קיבוץ שפיים

על סיקור הערבים בתקשורת העברית

זו השנה השלישית בה אנו מפעילים את הפרויקט מדד הייצוג בשיתוף האתר "העין השביעית", מיזם במסגרתו אנו בודקים על בסיס שבועי מה אחוז וזהות המרואיינים הערבים בתוכניות האקטואליה המובילות בטלוויזיה וברדיו בשפה העברית. זאת במטרה להפעיל לחץ על מקבלי ההחלטות לצמצם את הייצוג השלילי וההדרה של החברה הערבית.

אנחנו מאמינים שלייצוג החסר והמגמתי של האזרחים הערבים בטלוויזיה וברדיו יש השפעה שלילית אדירה על הלגיטימיות והמעמד של החברה הערבית כולה. שיפור הייצוג בתקשורת משפיעה עליה לחיוב באופן עמוק וארוך טווח.

בסיכום מדד הייצוג של שנת 2018, החדשות הטובות הן שהמגמה החיובית של עלייה בשיעור הדוברים הערבים בתכניות הנמדדות נשמרה: 4.7% מרואיינים ערבים בתכניות האקטואליה המובילות, לעומת 4.6% בשנה שעברה ו-4.1% לפני שנתיים. השנה גם נוכחנו בעלייה משמעותית בשיעור הנשים הערביות שהתראיינו בתקשורת העברית, ויותר דוברים ערבים הוזמנו לדבר על נושאים אזרחיים וחברתיים מאשר בעבר. אבל עדיין יש מקום רב לשיפור. הנתונים רחוקים מאוד משיעור האזרחים הערבים באוכלוסייה, שעומד על כ-18%.

בין התכניות שבלטו לטובה אשתדק חשוב לציין את "לונדון את קירשנבאום", שהורדה בינתיים מלוח השידורים. בדומה לשנה הקודמת, גם הפעם, בעונה האחרונה לשידור התכנית, זו תפסה את המקום הראשון במדד השנתי.

השנה מדד הייצוג מעמיק את המעקב אחר הייצוג הערבי בתקשורת. נוסף למעקב הקבוע אחר שיעור ייצוג הערבים, אנחנו מוסיפים מדי חודש גם בדיקת עומק של נושא אקטואלי המוביל בשיח התקשורתי, ובודקים את האופן בו האזרחים הערבים משולבים ומיוצגים בו.

מן הסתם, בחודשים הקרובים נצלול עמוק לתוך סיקור מערכת הבחירות ונוודא שיש בה מקום גם לחברה הערבית. כן נעקוב בקפידה אחר ההשפעה של מפת ערוצי הטלוויזיה המסחריים החדשים על הייצוג הערבי בתקשורת ונבחן מקרוב אחר התחרות בין ערוץ 13 (רשת וערוץ 10) לערוץ 12 (קשת וחברת החדשות). גם במדורות השבט מגיע לאזרחים הערבים מקום הוגן ואנחנו נעמוד על כך במעקב.

גם ב-2019 נמשיך להיאבק למען ייצוג שוויוני והוגן יותר של האזרחים הערבים ולמען סיקור תקשורתי איכותי, מגוון ומעניין יותר עבור הציבור הישראלי כולו.

עידן רינג ואמג'ד שביטה, עמותת סיכוי

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל

zohaderekh@gmail.com

או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102



דברים בשם אומרם

ההר הוליד אווז

"המעצב איתן ברטל, מעצב קמפיינים ותיק וראש המחלקה לתקשורת חזותית במכון הטכנולוגי חולון, חושב שהקמפיין של גנץ מציג דיקטטור. 'אותי הפתיע שהלכו ממש על קמפיין צבאי. השאירו את עקבות הבוץ הצבאי. גישה לגמרי מיליטנטית של רפובליקה בננות שמוכרים פה חיילות וצבאיות. וגם החולצות, הן אמנם צבעוניות, אבל יש מין ניסיון להציג את הישראלי היפה, שבעצם יכול להפוך להיות הדיקטטור של פעם. מין מצביא עולה. הדבר הכי נורא בקמפיין זה המשפט ישראל לפני הכל שמזכיר את המשפט גרמניה מעל הכל מתוך ההמנון הגרמני'. ברטל מתכוון למשפט שהופיע בבית הראשון של ההמנון הגרמני המקורי מהמאה ה-19. בתקופת השלטון הנאצי הושר הבית הראשון ובו מופיע המשפט שדומה למשפט הקמפיין של גנץ. מאז תום מלחמת העולם השנייה לא נהוג לשיר את הבית".

(הארץ, 30.1)

ההר הוליד דוצ'ה כחול לבן

"האולם שבו התקיים אירוע השקת הקמפיין של בני גנץ עוטר בבלונים ובשלטים בצבע החאקי המיליטריסטי ש'חוסן ישראל' אימצה לעצמה, שנקטל ונקבר בידי המומחים כבר מהרגע הראשון. זר שהיה נקלע למקום היה שומע הדים ניאו-פשיסטיים במקצת הסימאיות שהוקרנו על מסכי הענק שהוצבו במקום, ועוד יותר מכך, שנכללו בנאומו של גנץ. 'המדינה לפני הפרט', 'ישראל מעל לכל', 'נצח ישראל, עם ישראל ומדינת ישראל', 'עם אחד, מדינה אחת, צבא אחד' - הן העתק כמעט מדויק, אם לא בתוכן אז במשקל, של סימאיות היסוד ששיצבו את המהפכה הפשיסטית של מחצית המאה העשרים, מבניטו מוסולוני והלאה".

(חמי שלו, "הארץ", 30.1)

פיצול האישיות של מרצ / א'

"מרצ צריכה 'שינוי': שמאל מדיני, ימין כלכלי, שמאל חברתי. גורי מינצר: שלום - כלכלה חופשית - דמוקרטיה. שמאל מדיני-ימין כלכלי-שמאל חברתי. אני מאמין שמפלגת מרצ יכולה לחזור להיות כוח משמעותי ושותפה למהפך חברתי אם תרחיב את שורותיה ל'שינוי' הישנה והטובה של אמנון רובינשטיין. המודעה במימון: ח"כ תמר זנדברג ומזכ"ל מרצ תומר רזניק".

(מודעה של מועמד בפריימריס במרצ בעמוד 1 של "הארץ", 1.2)

פיצול האישיות של מרצ / ב'

"כלי עמדה ברורה אי אפשר לשנות מציאות! שמאל - ברור שזה מרצ".

(מודעה של מרצ בעמוד 2 באותו גיליון של "הארץ", 1.2)

בא לקלל ונמצא מברך

"איתרנו אהודה, המצויה בקצהו הרחוק של מחנה היריב: ח"כ עאידה תומא-סלימאן מחד"ש, ראש הוועדה למעמד האישה. תהום אידיאולוגית פעורה בינינו, אך אין בכך כדי לגרוע מהערכתי לדבקותה במטרה: מלחמה באלימות נגד נשים ושוויון מגדרי".

(יעקב אחימאיר, "ישראל היום", 3.2)

הימין משתמש בסכסוך הישראלי-פלסטיני כדי לפגוע בשכבות המוחלשות

שיחה עם ד"ר עופר כסיף, מקום שלישי ברשימת חד"ש לכנסת



ד"ר עופר כסיף נולד בראשון לציון בדצמבר 1964. סיים את לימודי התואר הראשון באוניברסיטה העברית וכיהן כיו"ר תא הסטודנטים היהודי-ערבי קמפוס. מועצת חד"ש בחרה בו כמועמד לכנסת ה-21. כסיף הוא מרצה ויו"ר ועד המרצים באוניברסיטה העברית, וכן מלמד במכללת ספיר ובמכללה האקדמית ת"א-יפו. את לימודי הדוקטורט שלו השלים כסיף בבית הספר לכלכלה של לונדון (LSE).

אחד הרגעים המשמעותיים בחייו הפוליטיים של כסיף היה סירובו לשרת בצבא מילואים, עת פרצה האינתיפאדה הראשונה. "הייתי בן 23, והמעשה הזה קירב אותי מאוד למק"י ולחד"ש. הייתה תמיכה בי בקרב הסטודנטים באוניברסיטה. ח"כ מאיר וילנר דיבר על הסירוב שלי בכנסת. הייתי הסרבן הראשון באינתיפאדה".

כסטודנט, נלקח לחקירת שב"כ בעקבות פעילותו הפוליטית בטענה לביזוי הדגל, מה שהוכח כתלונת שווא. אירוע נוסף שזכור לו במיוחד הוא הפגנת ימין בקמפוס, שבה נכתבו שלטים כי "אסור להשוות דם יהודי לדם ערבי". "הגעתי יחד עם חברי, יו"ר תא הסטודנטים של בני הכפר ויו"ר התאחדות הסטודנטים הערבים", נזכר כסיף, "לקחנו שתי שקיות אינפוזיה מלאות דם ושפכנו באוניברסיטה כדי להראות שאין הבדל בין דם יהודי לערבי". במקביל ללימודיו האוניברסיטאיים, החל לעבוד כסיף בכנסת כעוזר הפרלמנטרי של ח"כ וילנר. כסיף מספר כי באותן שנים, בשונה מהיום, חלקו כל חברי הכנסת של חד"ש אותו חדר. חברי הכנסת של חד"ש אז היו וילנר, תופיק טובי, תופיק זיאד וצ'רלי ביטון. "למדתי מהם פוליטיקה במובן הפרקטי של המילה. הם מוריי הפוליטיים, ואני מעוניין להמשיך בדרכם", מספר כסיף.

למה הכוונה, אני שואל. הוא משיב כי "האתגר שלנו הוא לחבר את החברתי לפוליטי. כולנו מכירים את הסיסמה שמשקיעים בהתנחלויות במקום ברווחה, אבל יש משהו עמוק יותר. באמצעות הגישה המרקסיסטית, למשל, אפשר ללמוד כיצד ההון משתמש במצב של קונפליקט לאומי כדי ליצור הפרד ומשול בקרב הקבוצות המוחלשות. למשל, הניתוח של מרקס לגבי הקונפליקט הבריטי-אירי כאמצעי לשסות את הפועלים זה בזה".

לגבי זיאד, וילנר וטובי, מציין כסיף כי "עיקר העבודה שלהם לא הייתה חקיקתית. היו לחד"ש עמדות חדות וברורות מאוד כשפרצה האינתיפאדה. היה ברור לכולם שהסיעה שלנו היא היחידה שעמדה לצד הצדק שבאינתיפאדה. היינו היחידים שדיברו על המאבק בכיבוש ועל פתרון שתי המדינות. וכמו כן, היחידים שהניפו את הדגל

הסוציאליסטי. השמאל הציוני הדיר אותנו. היו שיתופי פעולה, כמובן, אבל זה היה קשה. אנחנו הודרנו והוחרמנו בידי השמאל הציוני, במידה רבה בגלל הקומוניזם ולא רק בגלל האנטי-ציונות".

זה היה אז. וכיום? באשר לפעילותו העתידית בכנסת, אם יבחר, הוא משרטט נקודות עיקריות: "אני חושב ששלוש הבעיות הכי בוערות כיום בחברה הישראלית הן הבעיות הפוליטיות – הכיבוש, הגזענות, וצמצום המרחב הדמוקרטי. אני מעדיף להגיד אפילו צמצום עד חיסול המרחב הדמוקרטי. אני חושב ששם צריך לשים את מירב האנרגיה. אסור לנו לוותר על החברה הישראלית".

הוא מוסיף: "הייתי רוצה לקדם חיבור בין מאבקים פוליטיים לחברתיים. איך הנושאים קשורים זה בזה, גם מבחינת תקצוב אבל גם מבחינת מדיניות של הפרד ומשול. הימין משתמש בסכסוך כדי לפגוע בשכבות המוחלשות".

"הגזענות", מסכם כסיף, "היא קודם כל של ממשלת ישראל. החברה הישראלית והשיח הציבורי ככלל הופכים גזענים כתוצאה מהסתה מתוזמנת ומתזמרת וניצול ציני של ניכורן של השכבות המוחלשות".

"צריך לזכור שחברה היא דבר דינמי, וכי עמדות רווחות בחברה היום יכולות להפוך שוליות מחר. כדאי לזכור את המהירות היחסית בה הגזענות העמוקה באזורים שה-KKK שלט בהם בדרום ארה"ב הפכה תמיכה בהעדפה מתקנת. מחקרו של פרופ' טימור קוראן מאוניברסיטת דיוק הראה זאת יפה. זו הדינמיקה של השיח החברתי שעלינו לשנות. אנו יכולים וצריכים לעשות זאת".

יוסף לאור

סוף (!) בחקירת האחראים לתאונות עבודה ונגקטים פה ושם צעדים, אבל הכל נעשה באיטיות מורטת עצבים.

אין לשכוח שבשנים 2018-2015 נהרגו 162 עובדים באתרי הבנייה ברחבי הארץ. לסך ההרוגים יש להוסיף שלושה עובדי אורח שנהרגו אשתקד כתוצאה מקריסת מנוף ונפילת חפצים מגובה. לקרבנות אלה נוספו אלפי פצועים, שחלקם לא ישובו למקום עבודה בגלל מוגבלויותיהם הקשות.

90% מההרוגים בשנת 2018 היו ערבים-פלסטינים אזרחי ישראל או פלסטינים תושבי השטחים הכבושים, ו-69% מהתאונות הקטלניות בענף הבנייה הן כתוצאה מנפילה מגובה או נפילת חפץ מגובה.

במאבק נגד תאונות בניין אימצה ההסתדרות את מרבית דרישות חד"ש בנושא, שגובשו לאחר שנים של מאבק ומחקר מקצועי. הדרישות העיקריות הן: אימוץ תקן הפיגומים האירופי כמחייב בישראל, תוך קביעת ל"ז ברור להטמעה, ואכיפת החובה לחגור רתמות בטיחות.

חיוני לוודא שאכן תתקיים אכיפה, והתקנות החדשות שאושרו ינחו הן את העובדים והן את המעסיקים. עוד דרשנו לקיים קמפיין ציבורי ולהקים קו חם לדיווח על הפרות בטיחות.

בתחום הפעלת המנופים קיימת הפקרות מוחלטת, ולכן הכרחי לקבוע גורם אחראי ייעודי ברור להרכבתם ולהתקנתם של המנופים ולתחזוקתם. יש להעסיק מנופאים באמצעות חברות ייעודיות לכך בלבד, על מנת לצמצם את התופעה הנפוצה של רישיונות הפעלה מזויפים.

הכנה נאותה של העובדים בבנייה מחייבת לקבוע חובת הכשרות תקופתיות מינימליות לכל עובד בענף וכן חובת הכשרתם בקורסים מתאימים לפני תחילת העבודה באתרי הבנייה. קורסים אלה יש להעביר בשפת האם של העובדים.

בשאלת מכרזי המדינה והמכרזים הציבוריים, חלה התקדמות מסוימת בכיוון מימוש דרישתנו לצרף נספח בטיחות מחייב למכרזי בנייה ותשתיות של המדינה והגופים הציבוריים, תוך הטמעת פרמטר "ציון בטיחות" כקריטריון לטובת זכייה במכרזי תשתיות ובנייה והעדפת חברות ללא תאונות עבודה.

החודש תיכנס לתוקף תקנה חדשה. לפיה, קבלנים שבאתריהם נתגלו ליקויי בטיחות חמורים שגרמו לסגירת האתרים, או שבאתריהם נהרגו או נפצעו באופן קשה עובדים כתוצאה מאי עמידה בהוראות הבטיחות – יושעו ממאגר הקבלנים הממשלתי במשך שנה. כלומר, במהלך שנה זו יימנה מהם להשתתף במכרזי בנייה ממשלתיים. כך הודיע אגף החשב הכללי במשרד האוצר למאגר הקבלנים הממשלתי.

כדי לשפר את האכיפה, חיוני לקדם הצעת חוק להכנסת נאמני בטיחות לאתרי הבנייה, ולשנות את תקנות רשם הקבלנים במשרד הבינוי כך שיוכל לפסול רישיונות של קבלנים על בסיס ליקויי בטיחות והיסטוריית בעיות בטיחות. הממשלה טרם אימצה מענה הולם לדרישה להגדיל את

מספר המהנדסים והפקחים בבנייה פי שלושה, וכן לדרישה לשפר את תנאי העסקתם ושכרם. חיוני ולחייב את הרשויות המקומיות לעדכן את משרד העבודה והרווחה בדבר מתן רישיונות בנייה ובדבר אתרי בנייה בתחום אחריות. בהיעדר פיקוח, אין הקפדה על תקרת שעות העבודה המותרות על מנת לצמצם מקרים של תאונות המתרחשות עקב עייפות עובדים באתרים.

דח"ל האמד

יו"ר האגף לקידום שוויון וראש סיעת חד"ש

בהסתדרות



נמשך המאבק בתאונות הבנייה

לאחר המחאות הציבוריות הרבות וההכרזה על שביתה כללית, נפוצה הדעה שבעיית תאונות העבודה בענף הבנייה מצאה את פתרונה. אך לא כך הדבר. מתחילת השנה נהרגו שישה עובדים באתרי בנייה ברחבי הארץ. נכון שהוקמה יחידה משטרתית ייעודית העוסקת (סוף כל

שמונה פועלים נהרגו בתוך 36 ימים

עובד כבן 30 נהרג בשבוע שעבר (5.2) אחרי שנפגע ממשאית במתקן פינוי הפסולת במישור רותם, סמוך לים המלח. חובשי מד"א שהוזעקו לזירה דיווחו כי העובד נמצא עם חבלות בפלג גופו העליון וללא סימני חיים. מותו נקבע במקום. הוא היה ההרוג השמיני בתאונות עבודה מתחילת השנה.

מקו לעובד נמסר: "רק 36 ימים עברו מתחילת שנת 2019 וכבר שמונה עובדים קיפחו את חייהם במקום עבודתם. האחרון היה עובד כבן 30, שנפגע ממשאית באתר פסולת. עובד זה, כמו השבעה שקדמו לו, יצא עם בוקר מביתו ונפרד ממשפחתו, רק כדי לפרנס אותה. המילה 'תאונה' יוצרת תחושה של משהו בלתי-נמנע, אך את מותם של העובדים בעבודתם ניתן למנוע באמצעות אכיפה ופיקוח של המדינה". קבוצות העובדים המוחלשים ביותר הן שמשלמות את המחיר היקר מכל, בהיעדר אכיפה ממשית של חוקי העבודה ושל תקנות הבטיחות: ערבים-פלסטינים מהגדה הערבית, ערבים-פלסטינים אזרחי ישראל ומהגרי עבודה.

האימפריאליזם מתערב בכל פעם שהעם מנסה לסיים את שלטון ההון

מאת אבישי ארליך

יפותחו.

השאלה הקרדינלית היא עקרון אי ההתערבות בעניינים הפנימיים של מדינות ריבוניות. להשקפת העולם הליברלית, נוספה בעשורים האחרונים הצדקה של "הזכות להתערב". לפי תפישה זו, הדמוקרטיה והקפיטליזם המערביים הם נאורים עד כדי כך, שמותר בשמם לפלוש לכל מקום ולרמוס את רצון העמים.

תפישה זו מנוגדת לתפישה של ריבונות האומות. רק במקרים מועטים ויוצאים מן הכלל, של סכנה מוכחת להשמדת עם, מותר לקהילה הבינלאומית להתערב. גם במקרה זה, יש לחתור לקונצנזוס. החלפת משטרים באמצעות התערבות מבחוץ, סנקציות ממוטטות, כוחות צבא שפולשים או כוחות "פרוקסי" – אלה צורות וביטויים שונים של אימפריאליזם.

כך נהגו ארה"ב ובעלות בריתה כלפי קובה; כך נהגה ושינגטון כלפי הנשיא הנבחר סלבדור איינדה בצ'ילה.

שאלה עקרונית נוספת היא זכות ההגדרה העצמית וחלוקת לגבי המשטר הכלכלי של עם במדינתו. היום זו וונצואלה; מחר זו עשויה להיות בריטניה בראשות קורבין. האם השיטה הכלכלית הניאו-ליברלית קודמת לדמוקרטיה ואיננה חלק מהסדרים שמפלגות שנבחרו באופן דמוקרטי רשאיות לשנות?

המהפכה הבוליברית הייתה סיסמתו של צ'אבס, שהחליט לבצע רפורמות כלכליות, לרבות הלאמה של ענף הנפט ושימוש בתמלוגיו למימון שירותי חינוך, בריאות ודיוור. הוא הצליח, בין 1998 ל-2013, להפחית משמעותית את שיעור העניים בוונצואלה.

מול ניסיונות לגבש משטר מתקדם מבחינה חברתית, מנסים לאלף אותנו עוד מימי מרגרט תאצ'ר ורונלד רייגן, כאילו ניאו-ליברליזם הוא הדרך היחידה שבה כלכלה יכולה להתנהל וכאילו אין דרך אחרת. סיסמתה של תאצ'ר בזכות הניאו-ליברליזם הייתה TINA, ראשי תיבות של "אין חלופה" (There Is No Alternative).

מנסים ללמד אותנו שהלאמה היא אבות הטומאה וכי הפרטה היא הדרך היחידה; שסוציאליזם חייב להיכשל מפני שאיננו "כדרך הטבע".

הוויכוח לגבי שוד הגז בישראל איננו שונה מהותית מהוויכוח על הלאמת הנפט בוונצואלה. השאלה היא, מי יהיו המוטבים ברווחי המשאבים הלאומיים – העם או חברות זרות וטייקונים. הנהגת הקפיטליזם בעולם אינה מוכנה להשאיר את ההכרעה בשאלות האלה לבחירת העמים.

ההיסטוריה מאז המהפכה הבולשביקית מראה, כי בכל פעם שהעם מנסה לשנות באופן מהותי את שלטון ההון, הקפיטליזם מתערב באלימות חוץ-כלכלית. זאת, באמצעות סנקציות הרסניות, התערבות מבחוץ בפוליטיקה הפנימית או התערבות צבאית עד הרס המדינה המורדת. כך היה ברוסיה, כך היה באיראן, וכך היה בצ'ילה.

ידו של האימפריאליזם עדיין נטויה. אנחנו עם העובדים, ובכל מקום – נגד האימפריאליזם ונגד ההתערבות הזרה.

ישראל עסוקה בביבי, בגנץ ובטיבי, אך רבות מעיני העולם נשואות למשבר בוונצואלה. ונצואלה שוכנת לחופי האוקיינוס האטלנטי בצפון אמריקה הדרומית. שכנותיה הן קולומביה, ברזיל וגיאנה. במדינה חיים כ-30 מיליון תושבים, רובם עירוניים החיים מצפון לנהר האורינוקו.

כבירה קראקס חיים כ-2 מיליון תושבים. לוונצואלה עתודות הנפט הגדולות בעולם, ונפט הוא הייצוא העיקרי שלה. השיטה בה היא דמוקרטיה נשיאותית. הנשיא שנבחר במאי 2018, למרות כל הטענות נגדו, הוא ניקולאס מדורו מהמפלגה הסוציאליסטית המאוחדת (PSUV), ממשיכו של הוגו צ'אבס.

המשבר הפוליטי העכשווי בוונצואלה הוא תוצאה של בחינת האימפריאליזם האמריקאי, בראשות הנשיא דונלד טראמפ ובעלי בריתו, בעניינים הפנימיים של ונצואלה. ארה"ב ובעלות בריתה מנסות להפיל שלטון סוציאליסטי נבחר. הן מנסות לנצל משבר כלכלי קשה שנגרם בגלל נפילת מחירי הנפט בעולם ובגלל שחיתות וכשלי תכנון ופיתוח מצד הממשלה והמתבטא באינפלציה דוהרת.

אין ויכוח על כך שהמשבר הכלכלי גרם לירידה דרסטית ברמת החיים ולסבל רב למרבית האוכלוסייה בוונצואלה, אבל טראמפ מנצל את המשבר לא כדי לסייע לעם אלא כדי לשנות המשטר ולהנהיג משטר אחר שיכונן מחדש את שליטת חברות הנפט הבינלאומיות בנפט הוונצואלי.

האמצעים האלימים שטראמפ ובעלי בריתו נוקטים כוללים סנקציות כלכליות הרסניות; מתן הכרה בינלאומית לטוען לנשיאות, חואן גואידו (שאפילו לא היה מועמד האופוזיציה בבחירות האחרונות); סיוע להתקוממות ולאי הסדר; ואיום בפלישה צבאית.

נכון לעכשיו, משטרו של מדורו מחזיק מעמד הודות לתמיכה עצמית בחלקים של מעמד העובדים ולתמיכת הצבא. ישנן גם לא מעט מדינות, בדרום אמריקה ובעולם כולו (לרבות סין ורוסיה) המתאיצות לצדו. אולם המצב אינו יציב. גם כאשר הצבא אינו קורס או עובר צד, נוטה התנגדות מתמשכת להידרדר למלחמת אזרחים – הרצחנית וההרסנית שבמלחמות. זו מזמניה, בתורה, התערבות חיצונית (למשל סוריה).

באמריקה הלטינית חוללה ושינגטון הפיכות ושינוי משטר רבים. ראינו מקרים כאלה גם במזרח התיכון: באיראן, בעירק, בלוב, בסוריה ובתימן. זו, אולי, הסיבה לפער הניכר ביחס לאימפריאליזם האמריקאי: בעוד שבמדינות הערביות סולדים מהאימפריאליזם האמריקאי, בישראל, לעומת זאת, רבים גאים להיות משרתים נרצעים שלו.

השאלות העקרוניות נוכח מדיניות טראמפ ובעלי בריתו כלפי וונצואלה אינן עוסקות בצדקת מדורו או במדיניות הכלכלית שנקט ושהחריפה את המשבר. במעט רצון (בינלאומי) טוב, אפשר היה לעזור לוונצואלה לצאת מהמשבר הנוכחי. עתודות הנפט שלה יכולות להיות ביטחונות כאשר

המרד נגד אורבן

נאט גאספר מיקלוש תמאש, בודפשט

ההבדלים האידיאולוגיים ביניהם, כולם מהדהדים את דרישות האיגודים המקצועיים ואיגודי הסטודנטים. המפגינים עתה דורשים, לבד מביטול חוקי העבודה החדשים, גם את ביטול בתי הדין המנהליים החדשים שהוקמו במדינה ואת ביטול הרפורמה בתקשורת הציבורית. דגלים אדומים הופיעו לאחרונה ברחובות. התקשורת הממסדית ניסתה להסית נגד המפגינים הנושאים דגלים אלה, אך לא הצליחה לפורר את אחדות המאבק.

האיגודים החזקים ביותר הם של עובדי מפעלי הכימיקלים, הרכבות, המגזר הציבורי, המורים ועובדי תעשיית המכוניות. ואולם, מעמד העובדים ברובו אינו מאורגן: חמש הקונפדרציות של האיגודים המקצועיים מונות בסך הכל כ-100 אלף חברים (בהונגריה 9 מיליון אזרחים).

למרות זאת, המרד של העובדים נגד הממשלה מתפשט באמצעים בלתי-רשמיים. אחרי האכזבות המרירות של 15 השנים האחרונות, הפוליטיקה האלקטורלית נמצאת בשפל, ודומה כי רבים בהונגריה מזלזלים בה. אך הזעם העממי נגד השלטון מתעורר על רקע זה, והמסר הבולט של המפגינים הוא איבה למופעים המגוונים והרבים של המעמד והאליטה השלטת. עבור רבים בהונגריה, זה עניין של "אנחנו או הם".

כך נראים המשטרים הפשיסטיים והפוסט-פשיסטיים בתקופתנו: השלטון פועל לטובת המעמד הקפיטליסטי, אך

המעמד הקפיטליסטי אינו מלכלך את ידיו בעצמו. צוים של המנהיג העליון מחליפים את הממשל והמערכת הדמוקרטית, וזאת תוך הסכמה של השכבה בורגנית.

ובינתיים, הממשל מבטא בוז מופגן כלפי ההמונים. אנשיו של אורבן מרבים לטעון כי ההפגנות ברחוב סובבות רק סביב סוגיית ההגירה. כלי התקשורת הממלכתיים נכנעו לפרנויה טוטליטרית: לדידם, ההפגנות הן תוצאה של



קונספירציה זרה המנסה "לערער על הגבריות ההונגרית". את ההפגנות, לפי כלי התקשורת הממסדיים, ארגנו "מרקסיסטים תרבותיים", "פשיסטים פמיניסטיים", "תומכי גלובליזציה קוסמופוליטית", "הלובי הלהט"בי" ו"האסלאם הקיצוני".

האיגודים המקצועיים מכונים "המשרתים של ג'ורג' סורוס". אורבן סבור, כנראה, כי התעמולה הגזענית תסייע לו להמשיך לעשות ככל העולה על רוחו. לאחר חמש שנים שבהן הצליח פעם אחר פעם, דומה כי לא עוד. התעמולה נגד ההפגנות מצליחה לחלחל פחות ופחות עתה. סקרים מלמדים כי 83% מהאוכלוסייה מתנגדים ל"חוקי העבדות", לרבות כוחות הימין השמרני שמתנגדים לאורבן.

אורבן הוא איש עשיר כקורח. קונגלומרט העיתונות שלו מונה 176 כלי תקשורת. הוא יריב פוליטי מובהק, אך ראוי לציין כי הוא אכן אדם חכם, ערמומי, חרוץ ואכזר. דומה כי המזל שלו סוף סוף אוזל. "חוק העבדות" היה צעד אחד רחוק מדי, לבטח על רקע תנאי המחיייה המפוארים והפורזניים של משפחתו. כך למשל, העתיק אורבן באחרונה את משרדו אל טירה מלכותית ששימשה את בית הבסבורג במאה ה-15.

ההסתה הממושכת נגד המוני המפגינים הייתה אפילו צעד אחד רחוק יותר. ההפגנות נמשכות, ושינוי פוליטי בהונגריה מרגיש קרוב מתמיד.

בדצמבר 2018 העביר הפרלמנט ההונגרי חוק המאפשר למעסיקים לדרוש מעובדיהם 400 שעות עבודה נוספות בשנה, עם עיכוב בתשלום של עד שלוש שנים. צעד זה, נוסף לצעדים תוקפניים רבים שנקטה ממשלתו הימנית של ויקטור אורבן, עורר הפגנות המוניות חסרות תקדים.

החוק, המכונה בציבור "חוק העבדות", עלול להכריח את ההונגרים לעבוד יום נוסף בשבוע, כאשר התשלום יעוכב ויישחק בשל האינפלציה. החוק עבר תוך עיוות של המערכת הדמוקרטית (בהיעדר דיון פרלמנטרי מעמיק או שיתוף של האיגודים המקצועיים בהחלטה), והביקורת עליו נקשרה במאבק רחב יותר על הדמוקרטיה ההונגרית כולה.

בערב לאחר אישור החוק, התקיימה הפגנה ספונטנית ומאולתרת בכיכר הפרלמנט של בודפשט. למחרת, סטודנטים מהשמאל יזמו מפגש נוסף באותו מקום, שבו היה לי הכבוד לשאת את הנאום הראשון.

בשבועות האחרונים נתקיימו עצרות מחאה רבות ברחבי המדינה. הגדולה ביותר נערכה בבודפשט, בהשתתפות למעלה מ-15,000 מפגינים. לאחר סדרה של הפגנות, הכריזו האיגודים המקצועיים שביניהם כללית. בהנהגתם של איגודים מקצועיים וארגוני סטודנטים, התנועה נגד "חוק העבדות" הפכה חזית רחבה המשותפת לכל המפלגות והתנועות המתנגדות לממשלת אורבן.

חשוב לציין שהקרקע לשיתוף הפעולה בין הסטודנטים לאיגודים המקצועיים הוכשרה במארס 2017. אז, הפגינה נגד סגירת האוניברסיטה של בודפשט ונגד צעדי דיכוי של אוניברסיטאות ומכוני מחקר. "סולידריות של עובדים וסטודנטים" הייתה הסיסמה הפופולרית ביותר אז, כמו גם היום.

באשר לאופוזיציה הפרלמנטרית, זו פועלת בתנאי דיכוי חריפים מאוד. חברי הפרלמנט מהאופוזיציה ניסו להציג את דרישות המפגינים בערוצי הטלוויזיה השונים, אך לשווא. כ-90% מהם כפופים לימין הקיצוני השליט, באופנים שונים, ולכן לא דיווחו על ההפגנות באופן מהימן או השמיעו את קולות המפגינים. הבקשות של חברי פרלמנט להתראיין – נדחו שוב ושוב.

כמה חברי פרלמנט מהאופוזיציה החליטו להתבצר בבניין הטלוויזיה כמחאה. עד מהרה זרקו אותם באכזריות כוחות הביטחון של חברה בבעלות פרטית של שר הפנים, הגנרל פינטר. זו הייתה נקודת מפנה, ומאז המחאה הפכה המונית ורחבה: יש מחסומים והפגנות בכל מקום במדינה, יוזמות אינטרנט נולדות בזו אחר זו, וכן מופצים חוברות, מנשרים, בדיחות, שירים, קטעי וידאו וממים אינטרנטיים. יש אווירת "שמחה" של מרד ושל ביטוי המוני של זלזול במשטר אכזרי. עם האופוזיציה לאורבן כעת נמנים כוחות רבים ומגוונים – שמאל סוציאליסטי, שמאל ליברלי ואף ימין שמרני. למרות

פורסם במקור באתר "ג'קובין"

הפרלמנט הצרפתי. כחייל משוחרר ועטור מדליות, קיבל מלגת לימודי רפואה בעיר ליון, בה התמחה בפסיכיאטריה. כסטודנט פעל פאנון יחד עם תאי הסטודנטים הקומוניסטים באוניברסיטה. "פעל יחד", כלומר פעל יחד עם הסטודנטים הקומוניסטים, אך בניגוד לסטודנטים רבים שבאו מהמושבות, פאנון לא הצטרף לשורותיהם.

האם היה פאנון מרקסיסט? בן דורו של פאנון ואחד ממנהיגי המהפכה הקובנית, ד"ר ארנסטו "צ'ה" גווארה, היה מרקסיסט, ואף שבכל חייו הבוגרים הגדיר עצמו קומוניסט – לא הצטרף למפלגה הקומוניסטית בארצו, ארגנטינה. פאנון לא הגדיר את עצמו מרקסיסט, אך לא היה אנטי-מרקסיסט ואף הושפע מהמרקסיזם. פאנון היה בראש ובראשונה אנטי-קולוניאליסט עקבי ולוחם. בשל כך הצטרף לשורות החזית לשחרור לאומי של אלג'יריה עוד ב-1954 במקום עבודתו בבית חולים בלידה-ג'ויינביל.

שם, יחד עם הסטודנט ז'ק אזולאי, הוא הקשיב לוודויהם המרים של קרבנות העינויים הקשים ושל קצינים צרפתים שהיו אחראים לעינויים. עינויים אלה הובילו לעתים קרובות למותם של הנחקרים ואף לעינויים של בני משפחה לעיני הנחקרים. ב-1956 התפטר פאנון מעבודתו. במכתב גלוי הסביר מדוע אינו יכול להמשיך לשמש כלי בידי הקולוניאליזם במושבה אלג'יריה, שנחשבה אז בעיני רבים "חלק בלתי נפרד מצרפת". כעבור שנה הוא גורש מאלג'יריה והצטרף ללוחמי החזית לשחרורה, בה פעל עד למותו ממחלה ב-1961, בגיל 36.

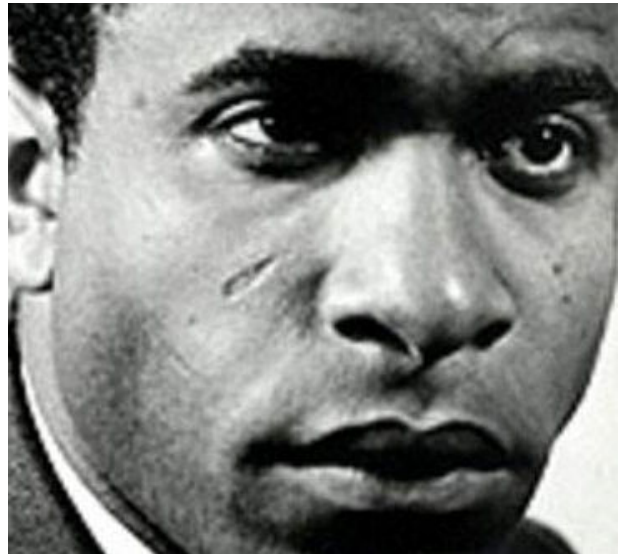
עם גירושו מאלג'יריה, החל פאנון לכהן כעורך העיתון של החזית לשחרור הלאומית, "אל-מוג'היד" ("הלוחם"). ב-1960 מונה פאנון לשגרירה של הממשלה האלג'ירית הזמנית בגאנה, בה הידק את קשריו עם עשרות תנועות אנטי-קולוניאליסטיות באפריקה. בשנה האחרונה לחייו כתב את ספרו הידוע ביותר, "מקוללים עלי אדמות". הספר נחשב אחד מספרי ההגות האנטי-קולוניאליסטיים החשובים והמשפיעים ביותר. את הספר פרסם ז'אן פול סארטר זמן קצר לפני מותו של פאנון, אך הוא נאסר להפצה בצרפת ובמושבותיה.

בספרו בוחן פאנון את מאפייני השליטה הקולוניאליסטית ואת השפעותיה על הנשלטים, קרבנות הקולוניאליזם. ספר זה נכתב מנקודת מבטם של העמים המשתחררים. מבחינה ביוגרפית הוא נכתב לאחר שפאנון "חצה את הקווים" והצטרף למחתרת. בספר מדגיש פאנון את האלימות הפיזית הרצופה והישירה של השלטון הקולוניאליסטי ומתאר את תהליך השחרור המחייב אלימות נגדית, עד למיגורה המוחלטת של המערכת הקולוניאליסטית.

לשנות הוא העניין בחיים שלנו

"לשחור יש שני ממדים. הממד האחד מתייחס לבן הגזע שלו, והאחר – ללבן. השחור מתנהג אחרת עם לבן ועם שחור אחר. אין שום ספק שהפיצול העצמי הזה הוא תוצר ישיר של ההרפתקה הקולוניאליסטית [...] ואת העובדה שהעורק הראשי שלו ניזון מתיאוריות שניסו להפוך את השחור לשלב בהתקדמות האיטית מן הקוף אל האדם – איש לא יעז להכחיש. אלו הן ודאויות אובייקטיביות המשקפות את המציאות. אבל מרגע שנציג תיאור מפורט של המצב הזה, מרגע שנבין אותו, נדמה שהמשימה נשלמה. איך לא לשמוע אז שוב, מתגלגל במורד מדרגות ההיסטוריה, את הקול האומר: 'העניין הוא לא רק להבין את העולם, אלא לשנותו'. זה בדיוק העניין בחיים האלה, עד כדי כאב."

מתוך הפרק הראשון בספרו של פרנץ פאנון "עור שחור, מסכות לבנות", בתרגומה של תמר קפלנסקי (ספריית מעריב, 2004)



פרנץ פאנון והמאבק נגד הקולוניאליזם

המפגש הראשון של סדרת ההרצאות ביוזמת סניף מק"ת"א, "קריאה ביקורתית מרקסיסטית", התקיים בשבוע שעבר (5.2) ועסק בכתביו של פרנץ פאנון (1925-1961). פאנון היה פעיל חזית השחרור הלאומי באלג'יריה והוגה-מעצב של המאבקים בקולוניאליזם ובגזענות. שניים מספריו הידועים של פאנון ראו אור בעברית: "עור שחור מסכות לבנות" (הוצאת מעריב, 2004) ו"מקוללים עלי אדמות" (הוצאת בבל, 2006).

השבוע (12.2) נערך המפגש השני על הגותה של חנה ארנדט בהנחית ד"ר נועם ירון. מפגש על עבודותיו של הכלכלן הצרפתי תומא פיקטי יתקיים בסוף החודש (26.2) בהנחיית טל גלעדי. כל המפגשים נערכים בשעה 20:00 במועדון הגדה השמאלית והם פתוחים לקהל הרחב. להלן חלק מדברים שאמר ד"ר אפרים דויד במפגש על פאנון.

אחד האידיאולוגים המרכזיים של המאבק בקולוניאליזם במחצית השנייה של המאה ה-20 היה הפסיכיאטר והסופר בשפה הצרפתית ד"ר פרנץ פאנון.

פאנון נולד באי מרטיניק, מושבה צרפתית באיים הקריביים, במשפחה אמידה בעלת שורשים אפריקאיים וצרפתיים. הוא למד בבית ספר תיכון יוקרתי באי. אחד ממוריו היה הסופר והפעיל האנטי-קולוניאליסטי אמה סזר, מהוגי ה"שחורות". סזר היה במשך שנים חבר פרלמנט בסיעה הקומוניסטית באסיפה הלאומית הצרפתית.

תודעתו של פאנון נצרכה כבר במהלך מלחמת העולם השנייה, כאשר נציגי משטר וישי הפרו-נאצי הגיעו למושבה הצרפתית הרחוקה והעמיקו את הדיכוי הקולוניאלי.

התנהגותם הגזענית של נציגי וישי וחייליהם פגעה באליטה הזועירה השחורה המקומית ואף הניעה את פאנון לעזוב את האי ב-1943. הוא התגייס לכוחותיו של הגנרל דה-גול שנלחמו בכובש הנאצי.

כך נאבק פאנון על אדמות צרפת נגד כוחות המשטר הגזעני הנאצי, ואף קיבל עיטור גבורה לאחר הקרבות בחבל אלזס. אך הוא, יחד עם לוחמים שחורים אחרים, הורחקו מחגיגות הניצחון שהיה ניצחונם של "הצרפתים שנלחמו למען צרפת". עם שובו למרטיניק, לאחר השפלה זו, התגייס במערכת הבחירות של דיידו ומורו הקומוניסט סזר, ראש העיר וחבר

חד"ש: ערוכנים גם לרוץ לבד

בתום ההפגנה ניסו כמה שוטרי משמר הגבול לעצור את יו"ר סיעת חד"ש בנעמת, מייסם ג'לג'ולי, בטענות שווא. בהפגנה קודמת שנערכה במקום (28.1) נהגו השוטרים באלימות גם כלפי ח"כ יוסף ג'בארין (חד"ש) ופעילת השמאל וחברת הנהגת חד"ש יעלה רענן.



ח"כ עודה וח"כ תומא-סלימאן במסיבת העיתונאים (צילום: אל-אתיחאד)

הסתיימה השביתה בחיפה; חד"ש קוראת לפתרון מידי

עובדי עיריית חיפה חזרו השבוע (10.2) לעבודה לאחר דיון דחוף בבית הדין האזורי בחיפה. "עובדי העירייה חזרו לעבודה והצדדים ייכנסו למשא ומתן אינטנסיבי על מנת לפתור את המחלוקות ביניהם", אמר ארגון בר דוד מזכ"ל הסתדרות המעו"ף.

5,500 עובדי עיריית חיפה הכריזו בינואר סכסוך עבודה. בשבוע שעבר (6.2) הם החלו לשבות, ובתחילת השבוע חזרו לשולחן המשא ומתן מול העירייה לאחר צו בית המשפט. ועד העובדים האשים את ראשת העיר עינת קליש-רותם כי אינה מכבדת הסכמים קיבוציים ואף גורמת לעומס חריג.

סיעת חד"ש בעיריית חיפה, החברה בקואליציה של קליש-רותם, פרסמה הודעה בה היא קוראת למצוא פתרון מידי למשבר. בהודעה נכתב כי "סיעת החזית החיפאית תומכת בזכויות עובדים בכלל, בזכויות עובדי עיריית חיפה, בזכות להתארגנות עובדים ובזכות השביתה כזכות יסוד וכחלק ממאבק צודק. הסיעה תומכת בהעסקה ישירה ובצמצום העסקה קבלנית במגזר הציבורי בכלל, ובעיריית חיפה בפרט".

"חד"ש מעוניינת בהמשך הרשימה המשותפת אך ערוכה גם להתמודדות לבדה", כך הכריז בשבוע שעבר (7.2) ח"כ אימן עודה (חד"ש) במסיבת עיתונאים שנערכה בחיפה.

"הנחיינו את כל סניפינו להיערך להתמודד בבחירות לבד. לחד"ש ישנה היכולת לעבור את אחוז החסימה. במקביל, חד"ש היא הקול האחראי והיציב הפועל לשמר את אחדותנו ולשמר את הרשימה המשותפת", הוסיף.

עוד קרא ח"כ עודה לכל מרכיבי הרשימה לשבת סביב שולחן המו"מ בלי תנאים מקדימים.

במסיבת העיתונאים לקחו חלק חברי הכנסת עאידה תומא-סלימאן ויוסף ג'בארין (חד"ש), מזכ"ל מק"י עאדל עאמר, מזכיר חד"ש מנצור האמשה והמועמד ד"ר עופר כסיף.

ח"כ תומא-סלימאן פתחה את מסיבת העיתונאים והצהירה שחד"ש מעוניינת בקיומה של הרשימה המשותפת ואף בחיזוקה.

החזית הדמוקרטית לשלום ולשוויון (חד"ש)

אירוע השקת הרשימה בסנין בהשתתפות אימן עודה, עאידה תומא-סלימאן, עופר כסיף, יוסף ג'בארין, ג'אבר עסאקלה יום ו', 15 בפברואר, 18:30, מרכז הספורט סנין

החזית הדמוקרטית לשלום ולשוויון (חד"ש)

אירוע ציבורי בהשתתפות ח"כ אימן עודה, ד"ר עופר כסיף וח"כ דב חנין לקראת הבחירות לכנסת ה-21 יום ד', 13 בפברואר, 20:00, אחד העם 70, ת"א

המפלגה הקומוניסטית הישראלית - סניף ת"א

מפגש קריאה ביקורתית מרקסיסטית בכתבי הכלכלן תומא פיקטי, בהנחיית טל גלעדי יום ג', 20 בפברואר, 20:00, אחד העם 70, ת"א

מועדון קולנוע בגדה השמאלית

ולדן, רשימות, יומנים וסקיצות - ג'ונאס מקאס 1969, ארה"ב (אנגלית; כתוביות באנגלית) מוצ"ש, 16 בפברואר, 20:00, אחד העם 70, ת"א

מאות הפגינו בקלנסווה

נגד הריסת בתים

ועדת המעקב העליונה של הציבור הערבי בישראל ערכה בסוף השבוע (8.2) הפגנה בקלנסווה. זאת בשל האיום בהריסת 87 בתים ביישוב. מאות מתושבי קלנסווה, כמו גם אזרחים ערבים ויהודים מרחבי הארץ, נטלו חלק בהפגנה.

הוועד המרכזי של מק"י

מברך משפחת עאמר ואת בני הזוג שהד ועבד אלרחמן לכבוד הולדת הנכד-הבן שוקרי